

תת"ע 5025/01/21 - פארס עמאש נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 5025-01-21 מדינת ישראל נ' עמאש
תיק חיזוני: 95500658315

בפני כבוד השופטת שרתית זוכוביצקי-אור
מבקש פארס עמאש
נגד מדינת ישראל
משיבה

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק דין שניית ביום 8.03.21 בהיעדר התביעות המבוקש.
2. כנגד המבוקש הוגש כתוב אישום המיחס לו עבירה מיום 1.06.20 של עקיפה או ניסיון עקיפה של הרכב אחר והסתה של רכבו כדי לעקוף הרכב אחר תוך ח齊ית קו הפרדה רצוף שלא נמצא לצדיו הימני קו קטעים, בהתאם לתקנה 47(ה)(5) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.
3. ביום הדיון לא התיעץ המבוקש בבית המשפט, ומשכך נשבט בהעדתו ונגזרו עליו העונשים הבאים: פסילה מלאהציק או לקבל רישיון נהיגה לתקופה של 30 ימים; פסילה מלאהציק או מקבל רישיון נהיגה למשך 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים; קנס בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבוקש

4. לטענת המבוקש מעולם לא נמסרה לו הודעה או הזמנה לדין למועד הדיון. לטענתו, הרכב נמכר וביום 1.06.20 ובמועד ביצוע העבירה לא היה הרכב בבעלותו ובחזקתו, אלא בחזקת הגבר ניהאה זירעuni, אשר אף הגישה תצהיר לאימות טענה זו. לטענת המבוקש נודע לו על פסק הדיון, באופן מקרי, רק כאשר ב"כ בדק במרכז לגביית קנסות.
5. המבוקש טוען כי לא ניתן לו יומו בבית המשפט, וכן נמנעה ממנו ההזדמנויות להעלות את טענותיו ולהתנגד לעמדת המשיב וכי העונשים שהושתו עליו כבדים, ואם לא ניתן לו יומו בבית המשפט יגרם לו עיוות דין ונזק בלתי הפיר, שכן הוא המפרנס העיקרי בביתו.

בתשובה לבקשת המשיב, ביקש המבוקש כי ככל שבית המשפט לא יעתיר לבקשתו ל לבטל פסק הדיון, הוא מבקש כי ריצוי העונש ידחה ליום 15.09.21.

עמוד 1

טענות המשיבה

6. לטענת המשיבה ההודעה בדבר מועד הדיון נשלחה לכתבתו הרשומה של המבקש, שלא הוכחה על ידו והוחזרה בציון הערה "לא נדרש" ומשכך, בוצעה מסירה כדין וה מבקש לא הציג סיבה מוצדקת לאי התיצבותו.
7. לטענת המשיבה גזר הדיון שניתן אינו חורג ממתחם הענישה הנוגע בעבירות דומות ומשכך לא נגרם למבקש כל עיוות דין המצדיק את ביטול פסק הדיון.

דין והכרעה

8. המבקש לא צירף תצהיר לבקשתו, ומשכך דין הבקשה להידחות על הסוף מטעם זה בלבד. מעבר לנדרש אדון בבקשתה לגופה.
9. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד" פ"**) קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דין בעניינו של הנאשם. דברי כב' השופט שם בע"פ 1903/1903 **חסין נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:
- "העיקנון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דין יתקיים בנוכחות הנאשם, וכוחות זו דרשו לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדקה ובבטיח אמון הציבור בהגינות ההליך הפלילי".
10. לכל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחסד"פ הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא יגרם לו בכר עיוות דין. כאשר הנאשם הוזמן לדין כדין ואין מתיצב רואים אותו כמודה בעבודות הנטענות בכתב האישום.
11. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי הנאשם מתיצב למשפטו ונדון בהעדתו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התיצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמיימי נ' מדינת ישראל** (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליום בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התיצבות של אדם מזמן אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוכאה כי יורשע בדיון ודיננו יגזר, כשם שארע בעניינם. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התיצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התיצבות המבקש בדיון

12. בעבירות קלות, קובעת תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974:

"בעבירות תעבורה שעלייהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשולם קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירות קנס כאמור הומצאה כדין גם ללא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכית הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאין תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקובבן".

13. משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למועד תוך 15 ימים מיום שנשלחה (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **بولנד'י נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת (ח') 88-03-18, **אפטשיין נ' מדינת ישראל**, מיום 25.4.18, רע"פ 106/15 **עו"ד קרייב נ' מדינת ישראל**, מיום 20.1.15).

גם בעפ"ת 19-02-62391 **סוטי נ' מדינת ישראל** מיום 16.5.2019 (לא פורסם) קבע כב' השופט כדורי כי לשם ביסוס חזקת המסירה, די למאשימה להראות שההזמנה לדין נשלחה לנמען ההזמנה בדואר רשום.

זהינו אם הוכחה המשיבה, כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבוקש מוטל הנטול להפריך חזקה זו.

14. על-פי אישורי המסירה, שצורפו לתגובה המשיבה, ההזמנה לדין נשלחה למבקש פעמיים, באמצעות דואר רשום לכתובתו הרשמה של המבוקש "טורעאן טורעאן". חרף הדואר לא נדרש על ידי המבוקש והוחזר לשולח בצוין "לא נדרש".

15. אם דבר הדואר "לא נדרש" על ידי המבוקש זהינו, ההודעה לסור לסניף הדואר ליטול את דבר הדואר נשלחה לכתובתו של המבוקש אך הוא לא ניתן לקבלה, "יחשב המבוקש כמי שההודעה הומצאה לו כדין ועליו הנטול להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאין תלויות בו." (עפ"ת (ח') 17-12-20229 **חן נ' מדינת ישראל**, מיום 2.1.18 ורע"פ 3698/17 **יוספוב נ' מדינת ישראל**, מיום 7.5.17).

16. טענותו הכלילית של המבוקש לפיה לא קיבל לידי את ההזמנה לדין נטענה בulfillma ללא ראיות או אסמכתאות ועל כן אינה עומדת בנטול ההוכחה הדרוש להוכיח כי הוא לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאין תלויות בו. סתרתה של חזקה המסירה טעונה ראייה ותימוכין ולא תיעשה על-ידי העലאת טענה בulfillma כי המבוקש לא קיבל את דבר הדואר לידי (1771/19 **ליאור עובדי נ' מדינת ישראל** מיום 11.7.2019, רע"פ 8427/17, מיום 25.3.2018). לא זו אף זו, המבוקש לא הסביר באיזו דרך הגיע אליו פסק הדין מושא בקשה זו.

17. בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין נמסרה למבקש כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התיעצבותו בדין.

חשש לעיוות דין

18. גם במקרה בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התיעצבותו של המבוקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו בלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

19. כלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים

כבוד משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דין (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

אחר נהג ברכב

20. המבקש טען כי במועד ביצוע העבירה הרכב לא היה ברשותו, שכן הוא נמכר לגבי זרעוני אשר נהגה ברכב במועד ביצוע העבירה.

ההלהכה היא כי עילת אחר נהג ברכב אינה מהוות עיוות דין מצדיקה הארכת המועד להישפט.

ברע"פ 13/7709 **שמעון סאסי נ' מדינת ישראל** מיום 13.11.28 קבע בית המשפט העליון כי:

"...טענתו לפיה הוא עצמו לא נהג ברכב, איננה מבססת חשש לעיוות דין כלפיו".

וכן ברע"פ 14/2018 **邁יכאל טיטלבאום נ' מדינת ישראל** מיום 30.10.2014 נקבע כי:

"גם טענתו של המבקש, לפיו ההארכה נדרשת לשם הסבת הדו"חות על שם של נהגים אחרים שהשתמשו ברכב, אין בכוחה להוועיל למבקש, בנסיבות העניין (ראו: רע"פ 1446/14 ריאד נ' מדינת ישראל (26.3.2014); רע"פ 11/9580 יוסף נ' מדינת ישראל (11.12.2011))."

21. טענה זו נבחנה מספר רב של פעמים גם בבית המשפט המחוזי אשר קבע בהחלטותיו כי טענת "אחר נהג ברכב" אינה מבססת חשש לעיוות דין וכי אין לראות בטענה זו כ"נימוק מיוחד", בהתאם לסעיף 230 לחס"פ אוقطענה שמקימה חשש לעיוות דין אם לא יוארך המועד להישפט (עפ"ת 12-17-42642 **שאלול שלום נ' מדינת ישראל** מיום 1.4.2018 (להלן: "ענין **שאלול שלום**"), עפ"ת 19-45391-01-19 **ניא כהן נ' מדינת ישראל** מיום 31.3.2019, עפ"ת 18-06-45005 **היל רוזנברג נ' מדינת ישראל** מיום 24.12.2018, עפ"ת 16-51304-09-16 **חי חיים אור גל נ' מדינת ישראל** מיום 3.11.2016).

22. גם במקרים בהם קיימת תשתיית ראייתית מוצקה לפיה אדם אחר ביצע את העבירה ולא הנשם עצמו, זאת בהסתמך על תצהירו של אחר המודה בנהיגתו ברכב בזמן ביצוע העבירה שהינה ראייה מוצקה ובעל משקל, אין קבלת הבקשה בדבר הארכת המועד להישפט מוצדקת (רע"פ 7839/08 **שמעון קורנפלד נ' מדינת ישראל** מיום 10.11.2008; רע"פ 9540/08 **עופר מוסברג נ' מדינת ישראל**, 8.1.2009; רע"פ 8927/07 **סעד אבו עסב נ' מדינת ישראל** מיום 29.1.2008, רע"פ 8626/14 **סמדרנה נ' מדינת ישראל** מיום 10.2.2015, רע"פ 12-2754/12 **ביסמוט נ' מדינת ישראל** מיום 19.4.2012, רע"פ 13/222 **מחמוד נ' מדינת ישראל** מיום 17.1.2013).

23. זאת ועוד, כפי שקבע בית המשפט המחוזי (כב' השופטת אריאלי) המדבר בטענת הגנה שכיחה ועל כן, אין מקום להזכיר בה, שכן הכרה זו תביא לפיתוח פתח רחב ותפגע בשיקולי מדיניות הנוגעות ביעילות ההליכים בבית המשפט לתעבורה (ענין **שאלול שלום**).

על כן, גם הוכחה טענת המבקש כי הדו"ח ניתן במהלך שימושו של אחר, אין בכך ממשום עיוות דין מצדיק קבלת הבקשה.

עוד יצוין כי, טענת המבקש לפיה הרכב נמכר לגבי זרעוני אשר נהגה בו ביום ביצוע העבירה נתענה בעלמא

היא אינה נסמכת על אסמכתאות המעידות על עסקת המכירה. לפיכך, מדובר בטענה קלושה אשר אינה מצביעה על פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה (השו עפ"ת 19-03-46965 **אייל נ' מדינת ישראל** מיום 12.9.2019).

25. בהקשר זה יצוין כי תקנות 10 ו-13 לתקנורת התעבורה, תשכ"א - 1961 מחייבות את בעל הרכב להודיע על כל שינוי ובכלל זאת שינוי בעלות ומ声称 אין לבקשת אלא להלן על עצמו.

26. משכך אני קובעת כי טענת המבוקש לפיה אחר נהג ברכב ביום ובשעה ביצוע העבירה אינה מהווה עיוות דין המצדיק את הארכת המועד להישפט.

27. העונשים שהוטלו על המבוקש בגזר הדין, הם סבירים ואיינם חריגים ממתחם העונישה הנוגגת ותואימים את חומרת העבירה ועבורי התעבורתית, בנסיבות אלה אני סבורה כי מדובר בעונישה מידתית וסבירה.

28. לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

29. עם זאת ולפניהם משורת הדין, אני דוחה את תחילת ריצוי עונש הפסילה ליום 15.09.21.

30. לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחתת.

מצורחות תשליך החלטה לצדים.

ניתנה היום, ל"י אב תשפ"א, 08 אוגוסט 2021, בהעדך
הצדדים.